

Arrest

nr. 89 845 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 23 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 4 april 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het onderhavig beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 15 oktober 1993 in het Armeense dorp Taperakan, waar u ook geregistreerd was.

Uw problemen begonnen nadat u in februari 2010 opgeroepen werd om u aan te melden bij het Militaire Commissariaat van Vedi. Op dat moment was u echter nog bezig met uw studies en ging daarom niet op de oproep in. Later, in juni 2010, ging u zich samen met uw moeder, N.D. (...) (O.V. 6.713.663), zelf aanmelden bij het Militaire Commissariaat. Daar kreeg u van de dienstdoende officier, V.N. (...), te horen dat u in oktober 2010 zou moeten beginnen met het vervullen van uw legerdienst in Nagorno-Karabagh. U zag dit echter niet zitten omdat u eerst uw studies wilde afmaken, maar de officier had hier geen oren naar en sloeg u. U sloeg de officier terug, waarop hij nog bozer werd. Uw moeder, die op de gang stond te wachten, hoorde dat er iets aan de hand was en kwam het lokaal binnen. Ze probeerde de officier weg te duwen, maar hij nam haar vast. Hierop pakte u een stoel en sloeg ermee op de rug van de officier. De officier liet uw moeder los en jullie slaagden erin het lokaal te verlaten. Jullie gingen onmiddellijk naar het hoofd van het Militaire Commissariaat om klacht in te dienen, maar hij was op dat moment niet aanwezig. Daarom besloten jullie naar huis terug te keren. Enkele dagen later ontving uw moeder een convocatie om zich aan te melden bij de politie van Artashat. Zij ging hier niet op in, maar besloot onder te duiken bij de oom van een vriendin, waar ze tot aan haar vertrek bleef. Zelf verbleef u in die periode in het huis van de vriendin van uw moeder.

Uw moeder verliet Armenië uiteindelijk in augustus 2010. U reisde haar later achterna samen met uw broer. U verliet Armenië uiteindelijk op 8 september 2010. Vanuit Taperakan nam u samen met uw broer een taxi naar Jerevan, waar jullie het vliegtuig richting Praag namen. In Praag stapten jullie over op een vliegtuig naar België, waar jullie opgepikt werden door iemand die jullie met de wagen naar Polen bracht, waar jullie moeder op dat moment verbleef. Een maand later kwam u samen met uw moeder en broers terug naar België, dat u bereikte op 28 oktober 2010. Op 23 februari 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met uw autoriteiten omdat u uw legerdienst niet wilde vervullen alvorens u uw studies had afgemaakt.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo werd tussen uw opeenvolgende verklaringen een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld. U verklaarde namelijk dat u Armenië hebt verlaten omdat u problemen kreeg met uw autoriteiten nadat u zich had aangemeld bij het Militaire Commissariaat in Vedi (CGVS, p. 10). Uw opeenvolgende verklaringen bevatten echter tegenstrijdigheden over het moment waarop u opgeroepen werd en het tijdstip waarop u zich daadwerkelijk ging aanmelden. Zo verklaarde u bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat u in juli 2010 opgeroepen werd om u aan te melden bij het Militaire Commissariaat, maar u pas later opdaagde (CGVS, p. 4). Toen u vervolgens gevraagd werd wanneer u zich dan precies ging aanmelden, antwoordde u dat u zich reeds in juni aanbood bij het Militaire Commissariaat. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde u dat u gezegd had dat u in juni opgeroepen werd (CGVS, p. 5). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. In ditzelfde verband werd ook een ongerijmdheid vastgesteld. U verklaarde namelijk in eerste instantie dat u werd opgeroepen in juli 2010. Vervolgens zei u dat u bij uw aanmelding vergezeld was van uw moeder zodat zij kon uitleggen dat u eerst wilde studeren en u daarom bij de eerste oproeping niet was komen opdagen (CGVS, p. 5). Toen u later gevraagd werd wanneer u dan de eerste keer werd opgeroepen door het Militaire Commissariaat, zei u dat het in januari-februari 2010 was (CGVS, p. 10). Op de vraag wanneer u dan de volgende oproeping kreeg, antwoordde u dat u en uw moeder zelf gegaan zijn, waarna u bevestigde dat u eigenlijk slechts een keer opgeroepen werd (CGVS, p. 10). Deze verklaringen vallen echter niet met elkaar te rijmen. Door te stellen dat u bij uw eerste oproeping niet bent komen opdagen, geeft u namelijk aan dat u meermaals opgeroepen werd, terwijl u later stelde dat u slechts 1 oproeping kreeg. Bovendien gaf u eerst aan dat u werd opgeroepen in juli 2010, terwijl u later vertelde dat het eigenlijk in januari-februari 2010 was. Tot slot werd er nog een ongerijmdheid vastgesteld aangaande de plaats waar uw moeder zich diende aan te bieden bij de politie. U zei namelijk dat uw moeder enkele dagen na uw aanmelding bij het Militaire Commissariaat een convocatie kreeg om zich aan te melden bij de politie. Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u hieromtrent dat ze zich moest aanmelden bij de politie te Vedi (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Bij het Commissariaat-generaal zei u

echter dat uw moeder opgeroepen werd door de politie van Artashat om zich aldaar te melden (CGVS, p. 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Ook tussen uw eigen verklaringen en het door u voorgelegde attest van de politie van Artashat werd een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo gaf u aan dat u en uw moeder van plan waren klacht in te dienen bij het hoofd van het Militaire Commissariaat naar aanleiding van de problemen die u kende met de officier bij wie u zich had aangemeld. Aangezien het hoofd van het Militaire Commissariaat op dat moment niet aanwezig was, besloten jullie naar huis te gaan (CGVS, p. 10 en 11). Daarna zouden jullie op geen enkele manier meer gepoogd hebben om hulp te verkrijgen (CGVS, p. 11-12 en 14). U argumenteerde dat jullie dit niet deden omdat de officier in kwestie een overheidsmedewerker was en hij waarschijnlijk ook contacten had bij de politie, zodat een klacht niets zou uithalen (CGVS, p. 12). Uit het door u voorgelegde attest blijkt nochtans dat uw moeder op 5 juli 2010 bij de politie van Artashat melding heeft gemaakt van het feit dat een personeelslid van het Militaire Commissariaat in Vedi, V. N; (...), u de dag voordien had aangevallen. In dit attest staat bijgevolg ook te lezen dat u op 4 juli 2010 door een personeelslid van het Militaire Commissariaat van Vedi werd aangevallen. Zelf verklaarde u nochtans dat u zich reeds in juni 2010 bij dit Commissariaat ging aanmelden en u dus ook in juni 2010 door voorvermeld persoon werd aangevallen (CGVS, p. 5). In ditzelfde attest staat tot slot dat uw moeder Nikoghosyan zelf had aangevallen. Ze zou hem namelijk met de vuist in het gezicht geslagen hebben en daarbij ernstige verwondingen veroorzaakt hebben. Zelf stelde u eveneens dat uw moeder deze persoon aangevallen had, maar u verduidelijkte onmiddellijk dat u hiermee bedoelde dat ze hem geduwd had (CGVS, p. 11), wat niet overeenkomt met de beschrijving van de feiten in het door u voorgelegde attest. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u zich met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten opmerkelijk genoeg geen enkel concreet tijdstip meer herinneren, terwijl u andere data, zoals het moment waarop u Armenië verliet, de dag waarop u uit Polen vertrok en de datum waarop u de tweede maal in België aankwam (CGVS, p. 8), perfect kon weergeven. Zo kon u enkel vertellen dat uw moeder een convocatie kreeg in juli 2010, maar kon u niet eens zeggen of het begin, midden of eind juli was (CGVS, p. 12). Zelf werd u voorheen door middel van een convocatie opgeroepen om u aan te bieden bij het Militaire Commissariaat, maar u diende zich pas een hele tijd later aan omdat u met uw studies bezig was. Op de vraag wanneer u zich overeenkomstig deze oproeping moest aanmelden, antwoordde u tot twee maal toen in januari-februari. Pas wanneer u concreet gevraagd werd of het nu in januari dan wel februari was, zei u dat het in februari was (CGVS, p. 10). Op de vraag wanneer u zich dan ook daadwerkelijk had aangemeld, repliceerde u de eerste maal dat u in juni-juli was geweest (CGVS, p. 5). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon logischerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u in 2010, op 16-jarige leeftijd, reeds opgeroepen werd voor het vervullen van uw legerdienst (CGVS, p. 5 en 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat mannen in Armenië tussen hun 18de en 27ste jaar opgeroepen kunnen worden voor het vervullen van hun legerdienst. Op zestienjarige leeftijd ondergaan Armeense jongens in het kader van hun dienstplicht wel een medische keuring. Pas bij het bereiken van de achttienjarige leeftijd ontvangen de dienstplichtigen een individuele, schriftelijke dienstoproep van het lokale Militaire Commissariaat. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u al op uw 16de een oproep zou hebben ontvangen om uw legerdienst reeds te vervullen. U stelde namelijk dat uw legerdienst zou ingaan in oktober 2010 (CGVS, p. 11). Zelfs indien uw oproeping toch een dienstoproep betrof, moet er op gewezen worden dat uit diezelfde informatie blijkt dat de betrokkenen na de dienstoproep het land niet mogen verlaten en hierop strikt gecontroleerd wordt, zowel aan de grenzen als op de vliegvelden. Gelet op het feit dat u Armenië in september 2010 met het vliegtuig heeft verlaten vanuit de luchthaven Zvartnots in Jerevan (CGVS, p. 8) en u hierbij gebruik maakte van uw eigen Armeens paspoort (CGVS, p. 7), kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in de eerste helft van 2010 zijn opgeroepen voor het vervullen van uw legerdienst, aangezien u Armenië zonder problemen kon verlaten. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot valt uw gedrag niet te rijmen met de door u verklaarde vrees. Zo dient erop gewezen te worden dat u op 10 augustus 2010, met andere woorden ruim een maand na uw problemen, nog een Armeens paspoort uitgereikt kreeg. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u dit paspoort zowel zelf aangevraagd alsook zelf afgehaald hebt (CGVS, p. 7). Gelet op het feit dat uw moeder reeds sinds juli 2010 ging onderduiken bij de oom van haar vriendin en u in die periode eveneens niet langer thuis verbleef, maar bij de vriendin van uw moeder, is het weinig aannemelijk dat u het risico nam om zich tot twee maal toe tot de autoriteiten te wenden, met wie u nota bene problemen had. U ging dit paspoort bovendien aanvragen en afhalen bij de paspoortdienst in de stad Vedi (CGVS, p. 7), waar ook het Militaire Commissariaat zich bevindt (CGVS, p. 11). Indien u daadwerkelijk door uw autoriteiten zou worden vervolgd, is het weinig geloofwaardig dat u een dergelijk risico zou nemen. Voorts dient aangestipt te worden dat u Armenië op legale wijze hebt verlaten. U reisde namelijk vanuit de hoofdstad Jerevan met het vliegtuig via Praag naar België (CGVS, p. 8) en dit door middel van uw eigen Armeens paspoort (CGVS, p. 7). Indien u daadwerkelijk problemen kende met uw autoriteiten is het niet geloofwaardig dat u een dergelijk risico zou nemen. Te meer omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er op de internationale luchthaven in Jerevan zeer strikte en consequente controles plaatsvinden waarbij niet enkel de reisdocumenten uitvoerig worden gecontroleerd, maar ook gebruik wordt gemaakt van een elektronisch apparaat dat de vingerafdrukken registreert. Het feit dat u besloot een dergelijk groot risico te nemen, valt niet te verzoenen met de door u verklaarde vrees voor uw autoriteiten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw Armeens paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Het bevat immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoeker meent dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd aangezien de verwerende partij oordeelde dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig was.

2.3. Onderzoek van de asielaanvraag in het licht van artikel 48/3 Vreemdelingenwet m.b.t. de vluchtelingenstatus

Voor zover geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat hij in de problemen is geraakt omdat hij zijn legerdienst niet wilde vervullen alvorens zijn studies af te maken, benadrukt de Raad dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Een dienstweigeraar of deserteur is immers pas een vluchteling als hij:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

De verzoeker maakt niet aannemelijk zich in één van deze gevallen te bevinden, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Onderzoek van de asielaanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, met name Armenië, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet, en dat zowel de slagen en verwondingen die hem door een officier van het leger werden toegediend, als de gedwongen militaire dienstplicht en de klacht die jegens hem werd ingediend, een onmenselijke, dan wel ontorende behandeling uitmaakt die zijn fysieke integriteit op ernstige wijze aantast.

Vooreerst wijst de Raad erop dat ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, ro. 28).

Artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet vereist dat verzoeker doet blijken dat er “*zwaarwegende gronden*” bestaan om aan te nemen dat hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De verzoeker voert in zijn verzoekschrift evenwel aan dat zijn verklaringen allerminst ongeloofwaardig waren. Verzoeker betoogt dat hij zich bepaalde data niet makkelijk kan herinneren gelet op zijn jonge leeftijd en wellicht bepaalde data op een incorrecte wijze heeft weergegeven.

Verzoeker stelt nu dat hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel duidelijk heeft gesteld dat hij een eerste keer in januari-februari 2010 werd opgeroepen, vervolgens in juni een tweede keer werd opgeroepen en pas later in juli 2010, vergezeld van zijn moeder, naar het Militaire Commissariaat is gegaan.

Voorts stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij en zijn moeder wel degelijk een klacht hebben ingediend tegen de legerofficier en dat hij zich daaromtrent eerder had vergist.

Tenslotte stelt verzoeker nu dat hij op het Militaire Commissariaat werd uitgenodigd in het kader van een voorbereiding van de militaire dienstplicht, met name het afleggen van de medische testen. Hij stelt dat de slagen en verwondingen die hem werden toegebracht dan ook in dit kader moeten worden gezien, namelijk dat hij duidelijk had gesteld aan de bevoegde instantie dat hij zijn dienstplicht niet zou vervullen aangezien hij wilde verder studeren. Het is, volgens verzoeker, van weinig belang dat hij werd opgeroepen teneinde op voorbereidende wijze zijn intrede in het leger te bewerkstelligen, dan wel effectief zich diende aan te bieden om zijn dienstplicht te vervullen. Het feit dat hij zich voor zijn 18de verjaardag heeft aangemeld in het kader van zijn dienstplicht, met oog op de voorbereidingen, is derhalve niet strijdig met het feit dat hij pas op 18-jarige leeftijd effectief zal worden opgeroepen om de dienstplicht te vervullen.

De Raad stelt vast, op basis van het gehoorverslag, dat verzoeker zich eerder geen concreet tijdstip wist te herinneren m.b.t. de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de data van de convocatie, het aantal convocaties, alsook het tijdstip dat hij zich heeft aangemeld bij het Militaire Commissariaat en dat hij zich herhaaldelijk tegensprak. Op de duidelijke vraag *“dus eigenlijk werd u maar een keer opgeroepen?”*, antwoordde verzoeker dan weer uitdrukkelijk *“ja”*.

Voorts verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat hij na het voorval met de legerofficier, waarbij hij werd geslagen, zou hebben besloten om meteen klacht neer te leggen bij de overste van de legerofficier, die evenwel niet aanwezig was. Verzoeker verklaarde daarna geen klacht meer te hebben ingediend omdat de klacht niet zou helpen aangezien de officier behoort tot het personeel van de overheid en ook waarschijnlijk contacten heeft bij de politie.

Uit het attest dat verzoeker voorlegde tijdens zijn gehoor blijkt echter dat hij en zijn moeder op 5 juli 2011 toch klacht hebben neergelegd. De Raad stelt evenwel vast dat dit attest melding maakt van het feit dat verzoekers moeder de legerofficier met de vuist in het gezicht heeft geslagen en daarbij ernstige verwondingen zou hebben veroorzaakt, hoewel de verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn moeder de legerofficier zou hebben geduwd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor nooit melding maakte van het feit dat zijn oproeping plaats had in het kader van een voorbereiding op de militaire dienst.

2.5. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient de Raad er op te wijzen dat de verzoeker zich voornamelijk er toe beperkt om de motieven van de bestreden beslissing te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

De Raad meent immers dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de aanleiding en de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging of ernstige schade doen ontstaan. Van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging of ernstige schade ervaart dat hij zijn land van herkomst ontvlucht, mag worden verwacht dat hij gebeurtenissen die deel uitmaken van de kern van zijn asielrelaas concreet weet te plaatsen, zowel wat betreft tijdsaanduiding als achtergrond. De jonge leeftijd van verzoeker doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt m.b.t. de oproepingen voor de militaire dienst en dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met het voorgelegde attest. Evenmin legt de verzoeker een bewijs voor m.b.t. de klacht die tegen hem zou zijn ingediend.

2.6. Daar waar de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De verzoeker slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er verder op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad besluit dat de argumentatie van de verzoeker geen enkele concrete repliek bevat met betrekking tot de andere vaststellingen en motieven verwoord in de bestreden beslissing, met name het feit dat verzoekers asielrelaas en beweerde vrees niet rijmt met de ongehinderde aanvraag en verkrijging van een paspoort alsook met het ongehinderd verlaten van Armenië, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

2.7. Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekers asielrelaas geloofwaardig zou zijn, *quod non*, verzoeker geheel niet aantoont dat de vechtpartij die heeft plaats gehad tussen hem en de legerofficier en de opgelopen slagen en verwondingen een voldoende ernstig feit is dat het minimum niveau van hardheid bereikt dat vereist is om onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Het betreft een éénmalig feit en uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet duidelijk wie daartoe het initiatief heeft genomen.

Voorts herhaalt de Raad dat verzoeker geen bewijs voorlegt van de klacht die tegen hem zou zijn ingediend zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat deze klacht strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Het argument klemmt des te meer daar verzoeker door middel van een attest heeft aangetoond dat hij en zijn moeder zelf klacht hebben neergelegd.

Tenslotte toont de verzoeker niet aan dat de militaire dienstplicht, waarvan iedere soevereine staat het vrij staat om deze te regelen, en de eventuele strafrechtelijke vervolging wegens het niet vervullen of ontlopen van deze dienstplicht een behandeling uitmaakt die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, en de overige elementen van het dossier in acht genomen, worden er geen zwaarwegende gronden in hoofde van de verzoeker aangetoond om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt tevens geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES